

ΑΝΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

THE MARRY ELLIS

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

Πιστεύεις στη μετά θάνατον ζωή, γιατρέ; ... Κι' αν πιστεύεις, πού φαντάζεσαι ότι θα πάη η ψυχή σου, μόλις βγη απ' τ'ό σώμα σου;

Αυτή την ερώτηση απήντησε στον νεαρό χειρουργό ιατρό, δόκτορα 'Αρθούρο Ουώρρεν Ουαϊτ, ο άββάς τών φυλακών του Σιγκ -Σιγκ της 'Αμερικής... μισομεθυμένος ήδη απ' τ'ά λικέρ, με τ'ά όποια τόν πόντιζε άφθονα ο μελλοθάνατος ιατρός!

Μεθυμένος σχεδόν κι' ο δόκτωρ, έμπεξε ένα γέλιο φρικιαστικό...

Πριν άπαντήση, άδειασε ένα ποτήρι κουαντρώ «μονορούφι»... 'Ανάγκασε ύστερα τόν άτυχη άββά, ο όποιος τού κρατούσε συντροφιά στις τελευταίες ώρες της ζωής του, νά πιη κι' αυτός άλλο ένα ποτήρι... Και τέλος, τού άπάντησε:

—Πριν, δέν πίστευα, αιδεσιμώτα... Σε λίγο, όμως, πού θα καθήσω στην ήλεκτρική καρέκλα, θα πιστέψω στη μετά θάνατον ζωή!... Δέν με συμφέρει, βλέπεις, νά μήν πιστέψω!... Είμαι μόλις είκοσιέξη χρόνων, γλέντησα περίφημα τη ζωή μου και δέν μπορώ νά χωνέψω την ιδέα, ότι, πεθαίνοντας υέ λίγο, θα καταντήσω ένα άνύπαρκτο πειά μηδενικό!... 'Όσο γιά τ'ό πού θα πάη ή ψυχή μου, μόλις βγη απ' τ'ό κορμί μου, άς πάη όπου διάβολο θέλει: 'Αρκεί νά μήν βρεθώ άντιμέτωπη — στον 'Άλλο Κόσμο—με τίς ψυχές τών δολοφονημένων πεθερικών μου, γιατί τότε... άλλοίμονό της!

Κι' ο θανατοποινήτης νεαρός επιστήμιων, ξεσπάζοντας σε καινούρια σαρκαστικά γέλια, ξανάρχισε νά πίνη ρουμί και κουαντρώ, με κτηνώδη άδιαφορία γιά την τύχη πού τόν περιμενε...

'Οραίος σάν 'Απόλλων, ψηλός, λιγερός και πάντα κομψότατος στό ντύσιμό του ο δόκτωρ 'Αρθούρος Ουώρρεν Ουαϊτ, καταγύταν απ' τ'ό Μίσιγκαν της Βορείου 'Αμερικής. Σπανιάς ιδιοφυΐας, είχε κατορθώσει νά σπουδάσει με έξοδα τού δήμου—πρωτεύουσας σε όλους τούς διαγωνιζομένους ύποτροφίας — έπειδή οι γονείς του ήσαν πτωχότατοι.

Η σπουδές του όηλξαν λαμπρές. Κατόρθωσε νά πάρη με τ'ό βαθμό «άριστος», τρία διπλώματα ιτρικής απ' τ'ά πανεπιστήμια της Νέας 'Υόρκης, τού Παρισιού και τού Βερολίνου κι' είχε ειδικευθή στη λαρυγγολογία, στη χειρουργική και στην παθολογία. 'Επίσης,

κατόρθωσε νά πάρη τ'ό τίτλο άκούραστου μελετητής, ήξερε άπείσως τις περισσότερες Εύρωπαϊκές γλώσσες, καθώς και τ' αρχαία 'Ελληνικά, παρ' όλο πού ήταν συγχρόνως κοσμικώτατος τύπος: 'Η καλλονή του, ή κομψότης του, ή άπέραντη μόρφωσίς του, τόν είχαν κάνει περιζήτητο στό σαλόνια της άνωτάτης κοινωνίας!... Κι' όμως ο νεαρός δόκτωρ, παρ' όλες τις έξαντλητικές κοσμικές ασχολίες του, κατόρθωνε, ώστόσο, νά διαπρέπει συγχρόνως και στις σπουδές του!

Μυστήριο σωστό ήταν, καθώς βλέπετε, ή σωματική και διανοητική άντοχη τού μεγαλοφυούς αυτού επιστήμονος...

Τέλος, κατά τόν Φεβρουάριο τού 1915, είκοσιέξη μόλις χρόνων ο δόκτωρ Ουαϊτ, γνώρισε στό σαλόνια κάποιου βασιυλοπούτου της Νέας 'Υόρκης τη δεσποινίδα Κλάρα Πέκ, μονάκριβη κόρη τού μεγαλεπύρου φαρμακευτικόν ειδών Πέρου Πέκ. 'Η ώραιότατη και πολύφρενος νέα, άμέσως σαγηνεύτηκε απ' τη γοητευτική προσωπικότητα τού νεαρού επιστήμονος και τόν άγάπησε τρελλά.

Τόσο δέ βαθύ ήταν τ'ό αισθημά της, ώστε σε λίγοις μήνες κατόρθωσε νά πείσει τούς γονείς της—πού τη λάτρευαν—νά συγκατατεθούν στό γάμο της με τόν θελκτικό γιατρό!

Οι γάμοι τών δυό νέων έγιναν στη Νέα 'Υόρκη κι' εορτάστηκαν με άψαν-

ταστη μεγαλοπρέπεια. 'Ο εύτυχης πρώην φτωχός ιατρός, έπαιρνε μιá σύζυγο έξοκουτή γιά την καλλονή της, γιά την άγαθότητα της ψυχής της και γιά τη νοικοκυρροσύνη της. Συγχρόνως έπαιρνε γιά προίκια και τ'ά μιá εισοδήματα της κολοσιαιάς περιουσίας τών πεθερικών του, ή όποία άνερχόταν σε ΔΥΟ έκατομμύρια δολλαρίων, δηλαδή σε ΔΕΚΑ έκατομμύρια χρυσών δραχμών (περίπου 200 έκατομμύρια σημερινών δραχμών)!

Αυστυχώς, πάντα τ'ό Χρήμα ύπήρξε μεγάλος διαφθορεύς συνειδήσεων και χαρακτήρων: Μόλις ο πριν λιτοδίαιτος και φτωχός επιστήμιων άρχισε νά κολυμπάη στό χρυσό πακτωλό τού πλούτου, ο δαίμονας της σπατάλης και τών ήδονών γλύστρησε άμέσως στην ψυχή του... Δέν τοφθανε πειά ή άγαθή, ώραιότατη σύζυγός του κι' άναζήτησε ένόγους έρωτας, μέσα στό διεφθαρμένο άριστοκρατικό περιβάλλον της 'Αμερικανικής μεγαλοπολεύσεως, στό όποιο ο έλλεικτός του γάμος τόν τοποθέτησε όριστικά... Και τέλος, κορεσμένος απ' τη μονότονη άγάπη τών ένφύλων άριστοκρατίδων, έβριξε τ'ά δίχτυα του στις καλλιτέχνιδες τών θεάτρων.

'Ετσι, έγινε έρωστική της περιηγήτρια χορευτριάς 'Ελισάβετ Χόρτον, μιá καλλιτέχνιδος παγκοσμίου φήμης, τόσο γιά τήν ώμορφιά της και γιά τήν άξία της, όσο και γιά τήν άβάνταστη σπατάλη της και γιά τ'ά έξωφρενικά έρωτικά σκάνδαλά της!

Η 'Ελισάβετ Χόρτον λάτρευε πραγματικά τόν ώραίο έρωστικό της... 'Αλλά συγχρόνως, άδιόρθωτη στό γλέντια και στις σπατάλες της, άπαύτως άφθονα χρήματα, κοσμήματα και πολυτελείς τουαλέτες άπό αυτόν... 'Ο δόκτωρ Ουαϊτ δέν άβρησε νά φθάσει σε οικονομικό άδέξοδο και νά καταχρεωθεί μάλιστα, γιά νά ικανοποιή τις έξωφρενικές δαπάνες της έρωμένης του...

Η κατάστασης έφτασε στό άπροχώρητο, πειά... 'Ο δόκτωρ άναγκάστηκε νά χωριστή 'προσωρινώς απ' τήν όλεβρία έρωμένη του και νά εγκατασταθή στό Γκράντ—Ράπιντ... Μαζύ τού πήρε και τήν άθάα σύζυγό του, ή όποία—ύπομονετική, άγγελικής ψυχής και λατρευτός τόν άκόμη—έπφερε σιωπηλά όλο τ'ό μαρτύριο της διαφθοράς τού σύζυγου της.

Τέλος, κατά τόν Μάρτιο τού 1916, πήγε νά τούς επισκεφθή ή πεθερά τού σύζυγου της, ή όποία—ύπομονετική, άγγελικής ψυχής και λατρευτός τόν άκόμη—έπφερε σιωπηλά όλο τ'ό μαρτύριο της διαφθοράς τού σύζυγου της.

Τέλος, κατά τόν Μάρτιο τού 1916, πήγε νά τούς επισκεφθή ή πεθερά τού σύζυγου της, ή όποία—ύπομονετική, άγγελικής ψυχής και λατρευτός τόν άκόμη—έπφερε σιωπηλά όλο τ'ό μαρτύριο της διαφθοράς τού σύζυγου της.

Τέλος, κατά τόν Μάρτιο τού 1916, πήγε νά τούς επισκεφθή ή πεθερά τού σύζυγου της, ή όποία—ύπομονετική, άγγελικής ψυχής και λατρευτός τόν άκόμη—έπφερε σιωπηλά όλο τ'ό μαρτύριο της διαφθοράς τού σύζυγου της.

Τέλος, κατά τόν Μάρτιο τού 1916, πήγε νά τούς επισκεφθή ή πεθερά τού σύζυγου της, ή όποία—ύπομονετική, άγγελικής ψυχής και λατρευτός τόν άκόμη—έπφερε σιωπηλά όλο τ'ό μαρτύριο της διαφθοράς τού σύζυγου της.

'Ο «Διαβολογιατρός» 'Αρθούρο Ουαϊτ

'Η σύζυγος τού «Διαβολογιατρού Κλάρα Πέκ.

Την έπομένη νύχτα, βαθειά χαράγη άκόμη, μιá σκοτεινή σιλουέττα γλυστράει έξω απ' τόν κοιτώνα τού ζεύγους Ουαϊτ... Είναι ο δόκτωρ Ουαϊτ, ντυμένος μ' ένα όλόμυρο σφιχτό «μαγιώ»... Κρατάει στό χέρι του μιá σύριγγα ένέσεων, γεμάτη άπό ίαχρόνη διάλυση άρσενικού... Φτάνει στό διάδρομο κι' άπό κει τρυπώνει άδούρβα στόν κοιτώνα της άνυποπτης πεθεράς του... Τη ναρκώνει, ξαφνικά, κρατώντας στη μύτη της ένα μεγάλο κομμάτι βαμβακιού, βρεγμένου σε αιδέρα... Χώνει κατόπι στό στομάχι της τη βελόνα της σφίγγος... Κι' αδειάζει, έκει μέσα,

'Η συνέχεια εις την σελίδα 1923)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1901)

ώραιο, όταν βγαίνει κανείς στη σκηνή, να βλέπει όλα τα λογριών καρφωμένα άπάνω του και τούς συναβέλους και να σκάζουν από τη λύσσα τους. Τό σουβέ δεν εινε πάντα πληκτικιά... Η σαμπάνια γεμίζει από ανάλαφρο χρυσάρι τὰ ποτήρια... Έπειτα, σπαράζουν τὸ τραπέζι σὲ μιὰ γωνιά και χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἴηους τοῦ πιάνου. Ὡστε ἡ Ροζέττα δὲν θὰ σουπάει, δὲν θὰ χορέψῃ πειά; Ἄναση-κώωντας τὸ βελάκι της, κυττάζει τὸ μικρὸ θεβόλβετ, ποὺ λάμπει στὰ χέρια της. Εἶνε πολλὸ γλωμῆ... Φοβάται. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει... Θὰ φέρῃ πολλὸ πόνου αὐτὴ ἡ σφαίρα ποὺ τρυπάει τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ δπλο της... Μὰ ὄχι, ξαφνικά τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χέρια της! Δὲν μπορεί πειά νὰ ζήσει, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε και τὴν παράτησε. Μήπως ἔχει αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸσες και τὸσες γυναίκες ποὺ αὐτοκτονοῦν; Θὰ δεῖξῃ εὐὸ λίγο πὼς εἶνε δυνατὴ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

Ἔνα μόνο πράγμα τὴν ἀνησχοῖ. Δὲν ἔχει χρησιμοποιήσει ποτὲ τὴν θεβόλβετ. Ἄν τραβήξει ἀσχημα και πληγωθεῖ μόνο; Σκέπτεται λοιπὸν οἷτι μπορεί νὰ κάνει μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μάθῃ. Και σκοπεῖται ὅσο μπορεί πιὸ καλά, τὸν κορμὸ μιᾶς βαλκαντιᾶς, λίγο μακριά, ἀνάμεσα στὸς ψηλοὺς θάμνους, πᾶζει τὴ σαυδὸάλη, πολλὸ ἀργά, και πυροβολεῖ!

Μιὰ κραυγὴ! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούεται!

Ἡ Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότιος κάποιον κεί, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Ὁρμαί ἀμέσως, ψάχνει και στέκεται, κατὰπληκτη ἀπὸ φρίκη. Ἔνας νέος ποὺ δὲν εὐν ἔξερε—πολλὸ νέος, γοητευτικός, καλοντυμένος—κοίτηκε ἀπάνω στὰ πασπαμένα κλαδιά, ἀκίνητος. μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὸ ἔνα του χερί ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εἶνε νεκρός!

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Και συγχρόνως πᾶει, ἔρχεται, δὲν ἔξερε τί νὰ κάνει, γυρίζει σὰν τρελλή, ξεσπάει σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα και περὶε λιποθύμη ἀπάνω στὸ νέο ποὺ σκότιωσε, νομίζοντας πὼς θὰ πεθάνῃ κ' αὐτὴ... Μὰ ὅτῃν λιποθυμία της, ὅσος ο ἔναν ὕπνο γεμάτὸ δνερα, τὴς φαίνεται πὼς νοιώθει νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατὰ, οἷτι τὰ πρῶτα του τὴν σφίγγουν ἐρωτικὰ και οἷτι δὲν χεῖλη, καθώς τὸ φιλάει τρυφερά, τὴς ψιθυρίζουν:

— Ἡ σφαίρα ἔσπασε ἔνα κλαδί πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τρόμαξα, μισολιποθύμησα... Μὰ δὲν πέθανα καθόλου και... εἶσαι πολλὸ ὠραία!

IV

Μιὰ ὠρα κατόπιν, οἱ δὲν ἔνο ἐβγαῖναν ἀπὸ τὸ σῦδεντρο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἔνα ἐξοχικὸ μεζωράν. Ἡ Ροζέττα οὔτε συλλογίσταν τώρα νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ θεβόλβετ της. Εἶνε πᾶσι ἀνάμεσα στὰ χόρτα, γεμάτὸ μὲ πέντε σφαίρες... Κάποιος θὰ τὸ βρῇ χωρὶς ἄλλο, κάποια μέρα. Ἔνας διαβάτης ποὺ δὲν θὰ συλλογίζεται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαρούμενος. Ποιὸς ἔξερε ὅμως... Βλέποντας τὸ θεβόλβετ, ὅσος νὰ γίνῃ σκαρπικός και νὰ συλλογιστῇ τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς και τοῦ ἔρωτος. Και νὰ φρενὴψῃ καμμιὰ σφαίρα στὸ μυαλό του... Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶη μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τῆς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸ περισσότερο και νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηκουάνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1898)

εἶχαν αὐτὴς ἡ δὲν κατηγορίες και πειά ἦταν ἡ διαφορὰ τους ἀπάντησα σὰν αὐτόματο, γιατί ἤξερα οἷτι τόσο ἐγὼ ὅσο κ' ὁ βοηθὸς μου παίζαμε τὸ κεφάλι μας. Ἀπάντησα λοιπὸν σταθερά, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Φόνος ἐξ ἀμελείας!...

— Πολλὸ καλά! Ἐκανε ὁ ἀρχηγὸς τὸν χρυσορύχον. Παιζατε τὴν τήχη σας...

Κ' ἔχωσε στὴ ζώνη του τὸ περισσότερο του.

— Ἀπόψε, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σᾶς βάλουμε σὲ μιὰ πιρὸγγα, μαζί μὲ τὰ μηχανήματα σας, τὰ ὅπλα σας και μὲ τρόφιμα γιὰ δὲν ἡμέρες και θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ ρεῦμα. Ὁ Θεὸς κατόπιν ἂς κάνει κατὰ τὸ θέλημά του. Αὐτὰ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

Ἐστερὸ ἀπὸ πέντε ἡμέρες, μιὰ φυλὴ Ἑσκιμῶν μᾶς περιουσιέλεξε, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα και μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσή της. Ἐκεῖ πέρα τότε, ἔστερὸ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔγυρισαν τὸ «Καγιάν», ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα φιλμὶ τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀφοῦ βέβαια κάλσα πρῶτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργάτες του.

T. BAN NTA-YK

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1910)

ὀλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δλητηριοῦ!...Τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ἡ κυρία Πέκ βρίσκεται νεκρῆ, σὺν κρεββάτι της. . Τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελὸς τὴν ὕπαιτη μρωδιά τοῦ αἵματος... Κ' ὁ ἀρῶστοςτος δόκτωρ Οὐλίμη Πόρτερ, ἀστυατρος, πιστοποιεῖ: Ὅτι ὁ θάνατος τῆς κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή τῆς καρδίας!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα Ὑόρκη πειά...

Μεσάνυχτα περασμένα... Ἡ ἴδια σκιά μὲ τὸ μαγιώ, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτώνα τοῦ ξεγούος Οὐαίτ και τρυπώνει ἀδόρυβα στὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Πέκου. Ὁ κακοῦργος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ στείλῃ και τὸν πεθερὸ του ἔκκεί ποὺ ἔσπειλε τρεῖς μῆνες πρὶν—και τὴν ἀτυχή πεθερά!... Ἰσχυρῆς ἰδιοσυγκρασίας ὅμως ὁ πεθερὸς, δὲν ναρκωνεται τελείως ἀπ' τὸν αἰθέρα... Ἐτα τὸ τιμπρημα τῆς βελόνας, τὸν νινάζει ὀρθὸ!... Ἄγρια πάλι ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θύματος και δολοφόνου... Ἀναστατώνεται τὸ σπῆν... Τρέχουν οἱ ὀπηρετές... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικός δόκτωρ, ἐνὼ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του—ἔξαλλη ἀπ' τὴ φριχτὴ ἀποκάλυψη—λιποθυμεῖ!

Ἄλλὰ, τὸ δλητήριο εἶχε προλάβει νὰ ζυθῇ στὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκου... Ἡ πάλι ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κ' ὅταν ἀρχισαν ἡ πρῶτες ἰατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειά: Τὸ θῆμα εἶχε ξεψυχήσει μὲ φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τὸν φυλακὸν και μεδίει ἀπ' τὸ ἀλκοὸλ, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Και λίγες ὠρες ἀργότερα, ὅταν πειά ἡ Δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἰατρὸς τὸν φυλακὸν δόκτωρ Ἄμος Σκονάρτ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους κακοῦργους ἔχω δῆ, ὡς τώρα, νὰ ἐξυλιονοῦν τὰ ἐγκλήματα τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... Ἄλλὰ τὸν κυνηγὸ και τὴν ψυχικὴ ἀναίσθησία τοῦ Οὐαίτ δὲν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... Ἀστυειούταν διαρκὸς μὲ τὸν ἀββά. Ἐπινε ἀλκοὸλ, γελῶσε, ἔκανε καλαμποῖρα διαρκῶς!... Οὔτε φόβος μοιδαίει τὴν ψυχὴ του, οὔτε τῆς σινειδίσωσης, οὔτε στενοχωρίας!... Ἀσφαλῶς μὲ πιὸ ἄνεσι και μὲ περισσότερο κέφι κάθησε στὴ «μοῖρα καρέκλα τὸν θανάτου», παρὰ μὲ ὅσο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κοσμικὸ σαλονιοῦ!... Ἄ ν θ ρ ω π ο ς, λοιπὸν, ἦταν αὐτὸς, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων και νεαρὸς σοφὸς, ἡ Σ α τ α ν ᾶς μὲ τὰ ὅλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1907)

* Τὶ συνέβαινε λοιπὸν;

* Μὲ λαχνασιωμένη φωνὴ μᾶς ἀνήγγειλε οἷτι μερικὸι χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητῶντας ἔνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

* Κ' ὁ δραπετὴς αὐτὸς ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

* Ναι, αὐτὸς ποὺ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλειο, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα, ὁ τρυφερὸς και βίαιος ἔραστής, ὁ ἀπλοικός και μεγαλοπρεπὴς, ὁ ἔραστής, ὁ γενναῖος και ἡλιόλυπος και ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου, ὁ τέλειος ἔραστής—ὁ μόνος ἔραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, και ὁ μόνος, ἀλλομονοῖ!— ἦταν ἔνας τρελλὸς, δραπετὴς τοῦ φρενοκομοῦ!

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιατί εἶχε δῆ τὴ μητέρα του και τὸν πατέρα του νὰ καρτομοῦνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτοὶ κοί και στᾶθηκαν ἀφοσιωμένοι, ὡς τὸ τέλος, στὸ βλασάν του

CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1919)

ὀλοένα και πιὸ ἀφοσιωμένος. Ὅλοκληρὸ αὐτὸ τὸ χρονο ποὺ νοιώθω τὴ σπάνια αὐτὴ εὐτυχία νᾶζω κοντά μου μιὰ πιστὴ και θερμὴ φίλη κ' ἔνα ἀφοσιωμένο φίλο, ὅλον αὐτὸ τὸ χρονο, πεθαῖνω ἀσπίσσο σὲ κάθε στιγμή, ἀπὸ ζήλεια και λύσσα! Γιατί ἡ τρομερὴ σκηνή, στὴν ὅποια δὲν πιστεύω, στὴν ὅποια δὲν θέλω νὰ πιστεύω, βρισκαται ἀδιάκοπα μπροστὰ στὸ μάτι μου. Κάθε φιλμὶα τῆς Μισέλίνας μοῦ θυμίζει τὰ δικὰ τους φιλμὰ στὴν πολυθρόνα. Καί, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ζωρζ μοῦ δίνει τὸ χερί του, θυμᾶμαι οἷτι μ' αὐτὸ τὸ χερί, ἀγκάλιαζε τὴ Μισελίνα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Μοῦρταται νὰ πᾶσω στὰ γόνυα τους, νὰ τοὺς τὰ πιὸ ὅλα και νὰ τοὺς ζήτησω συγγνώμην. Μὴ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

...Ὡ! τί φριχτὴ που εἶνε ἡ θέσι μου! Νὰ μὴ μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς ἀγαπήσω, οὔτε νὰ τοὺς μισήσω.

...Καταλαβαίνεις τώρα οἷτι ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς κολάσεως εἶνε χάδια μπρὸς στὸ δικὰ μου;.

M. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ